

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

**Puente, Luis de la
Coloniae Agrippinae, 1616**

§. 2. Pater Franciscus Padilius

urn:nbn:de:hbz:466:1-42916

tertij Societatis Generalis, qui illos mittebat. Cum igitur crudeles illi Carnifices, mactandis illis insisterent, feruens Franciscus Godoius socios suos animabat sententia illa, quam à suo Magistro audiuerat, dicens elata voce: eia fratres: ne degeneremus à præcellis cogitationibus filiorum Dei. quibus verbis tantum animi robur illis addebat, ut simul omnes ad mortem subeundam se viriliter offerrent, propugnantes tanquam fideles filij honorem sui caelestis Patris; summū ei, quem poterant, honorem tribuentes, cum quadraginta illis holocaustis, quæ de se ipsis obtulerūt in odorem suauitatis: quorū etiam fuit particeps P. ipse Balthassar ob illam ignis diuini amoris scintillam, quam in vnum eorum iniecit.

§. II.

Pater Antonius Padillius.

ALTER Nonitijs, cum quo mihi singularis fuit consuetudo & amicitia, fuit P. Antonius Padillius, filius D. Ioannis Padillij, (qui nisi morte fuisset præuentus, esse debuit Præses Castellæ,) & D. Mariæ Acunniæ Comitissæ Buendij quorum vterque fuit sanguinis illustrissimi, nostræque Societati addictissimi: præcipue ipsa Comitissa, quæ in omni virtute excelluit. Voluit Deus illorū pietatem in hac vita remunerare dans eis filium vnum, & duas filias: omnes adeo ad omnem virtutē propensos, & ab infinita eius misericordia cum benedictionis dulcedinibus præuētos, ut vix ex eis esset, qui succedere vellet in lus

Pri-

Primogenituræ; sed omnes se reciperent ad Sacrum Religionis portum: & altera duarum filiarum, D. Aloyſia Padillia, quæ manſit in ſæculo; ut eſſet matri Comes, edicto voto perpetuæ caſtitaris, compta fuit petere diſpenſationem in illo voto, ob iuſtas, quæ interuenerunt, cauſas; ut nubere poſſet, ad familiæ ſucceſſionem continuandam. Quæ tamen ſemper in deſiderio, & vita fuit religioſa: & cum, viro mortuo, vidua manſiſſet; rebus ſuis benè compoſitis facta eſt Monialis Carmelitana Diſcalceata: nec ita diu eſt, quod mortua ſit, cum eſſet Prioriſſa Monaſterij Lermenſis. Et niſi hiſtoriæ præſentis terminos egrederer, maxima quæque dicere poſſem de parentibus, & filiis. Sed ut ad inſtitutum noſtrum veniamus, filius vnicus D. Antonius Padillius, qui proximè in Caſtilliæ præfecturum poſt mortem parentis ſucceſſiſſet: eius mortis benè memor; & attendens, quàm parum ſit vitæ adeò breui atque incertæ fidendum: ſi quidem nihil certi habere poterat, quòd ſua prolixior eſſet futura, quàm ſui genitoris fuiſſet: ex Dei inſpiratione, ac impulſu ſtatuit, ſæculo abrenunciare, & fieri Religioſus. Inclinauit autè porius ad Societate, conſcius feruoris & ſpiritus, quem in illa vigere deprehendebat. Hoc eius animi decretum peruenit ad aures D. Petri Manrici, Patruſui, Canonici Sanctæ Eccleſiæ Toletanæ, qui ad ipſum litteras dedit, ponēs ante oculos paternam domum, cuiuſerat hæres; certamque ſpem promotionis in ſæculo; & alia huius generis: quorum filij huius ſæculi magnam ducunt rationem, & qui ſuos cognatos amore carnis, & ſanguinis proſequuntur. Addebatque in litteris; niſi Antonius vellet,

ipsum existimare, has cogitationes esse pueriles, mitteret ad ipsum rationes, quibus ad talem mutationem induceretur. Ad quem Antonius misit octo folia chartae propria manu scripta, in quibus graues apposuit rationes, quibus ad saculo renunciandum, & Societatem ingrediendam inducebatur. Tales autem fuerunt rationes, ut Doctor Velazquius, Magistralis in eadem Ecclesia Toletana Canonicus, (qui postea fuit Archiepiscopus compostellanus) cui Patruus literas Nepotis ostenderat, ut ipsum de re tota consuleret: is, inquam, lectis literis, respondit, se non posse sibi persuadere, eas rationes esse Nepotis eius, qui aded esset iuuenis; sed aliquem Religiosum Societatis, aut alterius Instituti, aut virum aliquem rerum peritum eas dictasse: quod si tamen Nepotis essent, indicabar, negotium esse Dei: ac propterea non posse ab ipso Patruo talem vocationem impediri. Quare Patruus ad Nepotem scripsit, dicens; facile conijci, rationes illas non ipsius esse; sed alterius cuiuspiam, qui eas ipsi dictasset. His literis acceptis D. Antonius consulit se ad Collegium Sancti Gregorij, quod est ordinis S. Dominici; & a Sacrae Theologiae Professoribus quaesivit: an liceret in casu aliquo iuramentum adhibere? Responderunt illi: si debita circumstantia seruentur, non solum licere, sed etiam esse meritum. Quod responsum ipso petente Theologi illi proprijs manibus subscriptum ei dederunt: ipse vero praemissa Confessione, & sacra Communionem, hanc sententiam in eadem charta scripsit: cum nunc nunc confessus communicauerim, Dico,

Dico coram Deo: & per ipsum Dominum, quem
 suscepi quod null^{us} mihi rationes dictauerit, quas
 ad V. Dominationem misi; sed meas illas esse: Idq;
 propria manu subscripsit, chartamq; illam alijs
 suis litteris inclusam, in quibus inclusa charta
 mentionem, & rationem reddebat, ad Patruum
 misit. Is, acceptas litteras & chartam Canonico
 illi Velazquo ostendit, qui dixit: merito esse tali
 scripto fidem adhibendam, ac propterea non esse
 D. Antonium a sua deliberatione impediendum,
 Patruus tamē, ut magis sibi satisfaceret, voluit il-
 lum venire Toletum, ut præsens cum illo ageret:
 D. Antonius Toletum veniens per dies aliquot in
 Patru domo mansit, ut eius vocatio magis exa-
 minaretur, & probaretur. Quam satis perspectam
 habens Patruus, adeo approbavit, ut cum ipsemet
 D. Petrus Manriqueus saepius habuisset a Deo in-
 spirationes, ut Societatem ingrederetur; haereret-
 que valde dubius, nec se resolveret: videns Nepo-
 tis resolutionem, & constantiam, ipse quoq; re-
 soluit se, ut non amplius Dei Vocationi resiste-
 ret; pudore affectus, quod iuuenis, in quo tot erāt
 qualitates, & circumstantiae ad manendum in sa-
 culo, plus haberet animi, & fortitudinis ad renū-
 ciandum illi, quam ipse iam senex: & ita re ipsa
 praestitit, & ingressus est Societatem, quod fa-
 ctum computari potest, inter praeclara P. Antonij
 facinora, qui ex tunc inciperet, exemplo suo, &
 rationum suarum efficacitate animas ad Deum
 conuertere. Approbante igitur Patruo, acces-
 sit D. Antonius ad Patrem Emmanuelem Lo-
 petium Prouinciæ illius Praepositum Prouin-
 cialem, Toleti tunc in domo nostra manentem,

à quo petijt admitti in Societatem. Quod cum ille differret, amplexus D. Antonius columnam prope domus portam, dixit: se inde non exiturum. Tunc Prouincialis dixit: si vis admitti, ad Castellanam Prouinciam te mittam: quia scilicet ita expediebat. Inierunt ergo consilium, ut moneretur P. Noster Generalis Franciscus Borgius (qui tunc erat in Aula Regis, cum Pij V. Pontificis Maximi Legato) qui litteras dedit ad Patrem Hieronymum Ribaldiū domus nostrae Vallis-Oletanae Præpositum, ut illum ibi reciperet: & sic D. Antonius venit Vallis-Oletum, expressa renunciatione Iuris, quod ad suos Status, & temporalia bona habebat; & reliquis omnibus præstitis, quæ necessaria erant, ut admitteretur, flexis genibus coram omnibus suae familiae dixit Domino Nostro: gratias tibi Domine ago, quod liberior iam sim ad tibi seruiendum. Mater igitur, & Auia D. Alo. sya Padillia adhuc superstes (& quæ totius ditionis erat Domina) eum duxerunt ad domum nostram professam, ubi cum magna solennitate, ædificatione, & consolatione omnium fuit receptus, Anno 1572. cum esset annorum octodecim. Inde missus fuit Metinam ad Tyrocinium, ubi Pater Balthassar Aluarez hanc curam suscepit, ut strenuè illum solideque cælaret, tum ob hominis qualitatem, & quod post biennium editurus esset solennem Professionem; tum, quod in eo inueniret solidam dispositionem, & capacitatem ad progressum in virtute, quem promittebat seruens ad eò eius vocatio. Mortificabat ergo illum ad viuum circa honorem, ac delicias: duo scilicet capita, quæ Equites iuue-

iuvenes magni faciunt, & solent illi tenacius adherere: faciebat, ut comederet non solum cibos communis ordinarios, sed illos etiam, à quibus naturalem aliquam habebat auersionem. Et cum intelligebat eum cibo aliquo delectari, iubeat aliquando ministrum; ut, cum inciperet illum sumere, ex mensa auferret: curabat, ut iret interdum ad portam, ibique cum mendicis cibum sumeret; vestibus uteretur vilissimis & abiectissimis totius domus; & reliquas publicas mortificationes præstaret, sicut alij nouitij. Ad quæ omnia valde promptum se exhibebat Antonius Padilius, cupiens non cedere alijs; sed potius omnes præcedere, & excellere: & quò maior in sæculo fuerat, eò se magis in Religione abijciebat. Cumque cæteri Tyrones in more haberent, ut ad se mortificandos breuiori ac detrita veste induti, comitarentur diebus Sabbathi emptorem ad macellum, quasi famuli essent domestici, & posita Culinaria aliqua tela super humeros portarent carnes, & in manibus etiam extra. Quod idem Antonius præstabat, mundum conculcans, ac de inanibus eius pompis in huiusmodi probationibus & exercitationibus triumphans. Quem cum ego Vallis-Oleri vidissem adeò elegantem, & Equo insidentem, plurimis famulis stipatum, inter alios Equites, valde admirans laudauit Deum, cum audirem, ipsum cum ingenti animi sui voluptate ire per plateas Metinenses huiusmodi carnibus oneratum. Videtur Deus D. N. Spiritum humilitatis ad agendum cum domesticis ei infudisse. Nam cum P. Balthassar exaggerare soleret æqualitatem, quæ esset in Societate, inter homines aliàs adeò inæ-

quales in nobilitate, Eruditione, & alijs dotibus Antonius ita se omnibus in agendo accommodabat quasi eorum esset minimus. Nec id fecit solus, cum esset Nouitius; sed eandem rationem tenuit cum studeret, cum esset concionator, cum Rector, ac denique per totam vitam.

ORNAVIT illū Deus magno & acuto ingenio: adeoq; in litteris excelluit, ut per multos annos sacram Theologiam cum magna opinione profiteretur in hoc S. Ambrosij Collegio, in quo haec scribo. Fuit etiam insignis concionator, nec minus in hoc munere, quā Lectoris excellens: & semper nihilominus adeo humilis, & nullius dignitatis studiosus, ut non minus exēplo suo, quā verbis & sententijs concionaretur. Et audiui, quod cum die quadam coram Rege Philippo secundo in Capella eius Regia concionem habuisset: dixerit Rex aliquibus magnatibus: sufficiens concio est, quod hunc Patrem videamus in suggestu. Et cum ego Rector essem Collegij, vehementer edificabar, & admirabar eius humilitatem, & subiectionem, quam in omnibus prae se ferebat.

COMMUNICATVS illi est P. Balthassar's spiritus, & magnum Orationis & Recollectionis desiderium; ideoque interdum spiritualia exercitia faciebat, cuius causa singulis ferē annis conferebat se ad Collegium Villa-Garriense, in quo est Societatis Tyrocinium, ibique per octo, & quindecim dies manens, intererat exhortationibus, alijsque deuotionis Exercitijs, atque si Tyro aliquis esset. Id autem faciebat saepe in festis Natalitijs, Septimana sancta, & in Paschate Resurrectionis: quibus diebus à lectionibus vacatur; & ut

minim

minimum in generalibus studiorum remissionibus; aut post longam aliquam peregrinationem, ut hac recollectione fervorem Spiritus repararet, qui solet studiis, & varijs negotijs relaxari. Fuit etiam huius Collegij S. Ambrosij, & Salmaticensis Rector: quod officium cum tanta integritate, & Religiosæ Observantiæ Zelo præstitit, ut severitatis notaretur; ac diceretur à multis, quod subditos nimium premeret. Et quoniam subditorum filiorum Adam mos est, cum Reges, aut Principes; cum Iudices, aut Prælati, & Gubernatores eos premunt, id passioni, nimis seueritati, aut non rectè gubernantium intentioni tribuere, non verò Zelo boni eorum, qui ipsorum curæ sunt commissi: voluit P. Antonius in ultima sua ægritudine, ex qua obiit in hoc Collegio, in hac re satisfactionem dare. Nam cum Viaticum acciparet; & studiosi ac Patres sanctissimum Sacramentum commirarentur, in omnium præsentia protestatus est coram Dño, quæ tunc erat suscepturus: quod in toto suo regimine nihil fecisset quod non intelligeret esse ad maiorem Dei gloriam. Ex qua eius attestazione adhuc magis ego certum habui, quod aliàs certò mihi persuadebatur. Et nihilominus mortem timebat propter rationem Deo ipsi reddendam: & cum hoc timore dicebat: si tu Dñe adeò esses erga me parvus, & tenax, atque ego erga te fui: magna esset mea miseria! cum Pater quidam adeò timidum eum videret interrogavit, an conscientiam remorsum sentiret ob aliquod lethale peccatum in 40. annis, quibus fuisset in Societate. Cui ille respondit, Iesu, quantum monstrum hoc esset! Religiosum, & peccatum lethale? non est: cur ea de re agatur. Aegrotantem illum visitans

D. 12.

D. Iacobus Sarmientus Accunnius, (qui nunc
est Regis Catholici Legatus in Anglia) & interro-
gans causam tristitiæ, ac mœroris, quam præfer-
bat: respondit, se valde sollicitum esse de sua sa-
lute: cui D. Iacobus dixit: & id vestra Reuerentia
timet? Respondit Pater Antonius, quid ergo ti-
merem? si hoc non timeam. Sed placuit Domino
D. N. timorem hunc ab eo remouere, & spem quæ-
dam certissimam suæ saluationis ei dare. Nam ac-
cepto Viatico, voluit solus remeare: & quam-
uis ex infirmitate aded esset debilitatus, vt neq; in
ipso lecto mouere se posset: erecto tamen medio
corpore, & a puluinibus remoto, mansit in o-
ratione, quasi duabus horis corâ Crucifixo valde
deuoto, qui ibi erat; cum quo tanta cordis certitu-
dine & affectu loquebatur, vt stuporem adferret
cuidam Patri, per ianuæ rimas eum obseruanti.
Oratione absoluta circa septimam horam matu-
tinam Confessario suo dixit: hac nocte anima
mea perueniet ad cœlum, vt Matutinas ibi ceteri:
& cum Confessarius diceret, medicos non existi-
mare tam breuem fore terminum: ipse idem repe-
tijt; & cum quasi intra se ipsum loqueretur, hæc
verba audiebantur: quid est Domine, quod ti-
meam: cum mihi dixeris, quod me intra cor tuum
habeas? si igitur intra cor tuum me habes, eam
quocunque volueris: nihil enim est mihi timen-
dum. In crepusculo vespertino petijt extremam
Vnctionem, & voluit totum Collegium adesse: &
cum non posset vocem extollere, submisit dixit
Patri, curam eius gerenti, vt suo nomine veniam
ab omnibus peteret de multis defectibus, quibus
in vitæ suæ decursu, & illius ægritudinis eos scan-
dali-

delizasset. Et cum Pater ille ab eo peteret, ut eius
 esset in cœlo memor: ille aded iam de sua salute
 erat securus, ut dixerit: faciam, quia ibi non sunt
 ingrati. Et tunc cœpit submissa voce, & paula-
 tim dicere: *Letatus sum in his quæ dicta sunt mihi:*
in domum Domini ibimus. His & alijs similibus ver-
 bis dictis, animam suam Deo tradidit decima ho-
 ra noctis eiusdem diei, quo dixit, se in cœlum itu-
 rum ad Matutinas decantandas, magnâ nobis spem
 relinquens, quod in reliqua parte noctis Stolum
 suum esset abluturus, ut posset cum omni puritate
 illas decantare, & recipere Palmam & coronam
 gloriæ, quam erat promeritus propter tam mul-
 ta, quæ in sæculo reliquit, ut Christum sequere-
 tur; & plurimum quod in Religione fecit, & labo-
 ravit, ut illi placeret.

CAPUT XXI.

QUA RATIONE SE AD EX-
hortationes prępararet, daret q. in eisdem
operam, ut Tyrones magnam accipe-
rent Instituti sui notitiam,
æstimationem, & a-
morem.

VAMVIS dixerimus de effica-
 citate exhortationum P. Bal-
 thasar's ad Novitios, non erit
 abs re, modum explicare, quo
 ad eas habendas se pręparabat;
 & quodnam ordinarię esset ea-
 rum argumentum ad eos do-
 cendos